

EDITORIAL

BREUS

REFLEXIÓ

FEINEJANT

MAPA
MUNDI

CULTURA
SOCIAL

OPINIÓ SOCI

SUMARI

Edició i maquetació SCI- Catalunya: Laura Sancho · comunicacio@sci-cat.org

Editorial: Seguir treballant

Reflexió: El Líban

Mapa Mundi: I Sri Lanka, què?

Feinejant: El decreixement econòmic

Cultura Social: El vaixell dels bojós

El soci opina: 25è aniversari, moment de fer balanç?

Seguir treballant

A l'SCI estem en un any de consolidació i engranatge de l'entitat. D'una banda, la celebració del 25è aniversari ens ha de servir per a saber d'on venim i sentir-nos orgullosos del que hem estat i el que sòm. D'altra banda, ens pot ajudar a plantejar-nos cap a on volem que camini l'entitat en els propers anys. Es moment de fer balanç, recollir els fruits d'aquest treball col·lectiu i agafar forces per a seguir treballant per la igualtat, la justícia i la pau.

Precisament aquest any hem iniciat un procés de planificació estratègica que ens ha d'ajudar a marcar les pautes de treball a seguir durant els propers anys. Una feina que ja es va iniciar en anys passats i que ara té el seu resultat. A més, estem contents d'oferir la segona edició d'aquest any del "Curs d'introducció a la cooperació internacional" que tindrà lloc el proper setembre, després de l'èxit del que es va realitzar el passat abril. Així mateix, també ens alegrem de participar a la III Trobada d'Entitats Juvenils i de Cooperació Euromediterrànies, a més, en qualitat d'entitat assessora entre l'agermanament del CJB i del Consell de la joventut de Nablus.

Però no tot és tant fàcil per caminar cap a un món més just. L'Estat Espanyol manté i reforça les seves tropes a Afganistan i el Líban (encara que per motius diferents), dos dels països que l'SCI té projectes i llaços de col·laboració amb contraparts. En el cas del Líban, l'argument de l'executiu espanyol és que ho fa sota el comandament de l'ONU i després de l'aprovació al Congrés del Diputats el setembre de 2006. Com és pot fer la pau només des de la intervenció de l'exercit? Moviments socials i entitats hi col·laboren d'altres maneres: explicant a la societat que la guerra no té cap sentit, desmentint el discurs unidireccional dels mitjans generalistes que sovint només até a interessos financers, i construint cultura de pau. Per això també, cal seguir treballant.

sci-cat@sci-cat.org
SCI- Catalunya

BREUS

Curs d'introducció a la cooperació internacional

formacio@sci-cat.org

Clara Sopeña. La cooperació internacional guanya protagonisme a mesura que s'incrementa la distància entre rics i pobres i la dependència entre països. No tindria raó de ser si no existís injustícia, pobresa, etc. Però en un marc de relacions internacionals basat en l'espoli, que es reconfigura a mesura que s'implanta el model capitalista, sorgeix com una eina amb voluntat de transformació.

La globalització, doncs, apareix com una fase avançada del sistema, on progressivament els Estats perden força en favor del poder del mercat. Es renoven sistemes d'opressió i injustícia, com el deute, i se'n reforcen altres: les transnacionals saquegen els pobles, les fronteres esdevenen impenetrables per la població i obertes a les mercaderies, es multiplica l'impacte ambiental, etc.

El paper que juga la cooperació internacional (i especialment la de les ONGs) és compromès: d'un cantó, pot generar noves contradiccions, de l'altre, pot ser una palanca pel canvi. Per aquest motiu es necessita alimentar la reflexió crítica, i analitzar la responsabilitat que tenim els països rics en la consolidació d'aquest model injust.

El curs d'Introducció a la Cooperació Internacional, realitzat a l'SCI entre el 14 d'abril i el 19 de maig, ha volgut ser un espai per conèixer els paràmetres que ens permeten debatre aquestes qüestions partint de l'anàlisi del sistema de relacions internacionals i la globalització econòmica, per arribar a la reflexió dels actors que hi intervenen.

Entre tanques a la reunió del G-8 a Alemanya

comunicacio@sci-cat.org

Redacció SCI-Cat.

Com cada any, el G-8 s'ha reunit per buscar solucions als problemes mundials (o als seus propis), negociar o veure's les cares només.

Aquesta vegada la trobada s'ha celebrat del 6 al 8 de juny a Heilingendamm (prop de Rostock, al mar Bàltic), sota el lema "Creixement i Responsabilitat". Precisament s'han reunit a Alemanya, país de torn de la presidència de la UE.

El Gran Hotel de Kempinski, on es desenvolupava la reunió, es va envoltar per una tanca de 12 quilometres de llarg, que més enllà de 6 km del punt àlgid, recorria els prats i boscos de la zona. Els manifestants que s'havien reunit contra la cimera no varen poder concentrar-se davant els polítics, ni de lluny. Així doncs, la lliure circulació garantida als membres de la UE a través de l'Acord de Schengen, va quedar suspesa durant aquells dies.

Mentrestant a l'Hotel, sota el lideratge d'Angela Merkel, es va debatre, segons els *media*, sobre la pobresa a l'Àfrica, la salut, la pau i la seguretat al món, però sobretot sobre la crisi mundial que està provocant el canvi climàtic.

Això no obstant, diferents organismes civils de tot el món continuen acusant al G-8 de no complir les promeses marcades a la cimera del 2005 a Escòcia: incrementar en 50.000 milions de dòlars anuals l'ajuda a països pobres.

Les decisions del G-8

Els acords presos durant la reunió, inclouen, a grans trets: reactivar la Ronda de Doha (que vol eliminar aranzels de comerç), transferir 44.9000 milions d'euros per a Àfrica. L'escut antimíssils passa de ser una amenaça, a un treball conjunt entre Rússia i EEUU; a més, "prometen" treballar per reduir el CO2 a la meitat amb data 2050. Finalment, el grup dels més rics del món més Rússia, aplaudeix la decisió de Uribe d'alliberar presos de les FARC, però no arriba a cap acord sobre Kosovo, ni tampoc es fa menció del conflicte a Orient Pròxim.

La promesa de 2007, però, no assenyala terminis ni especifica si inclou o exclou l'ajuda promesa a la cimera de 2005.

Respecte el canvi climàtic, Iolanda Fresnillo, investigadora de l'Observatori del Deute en la globalització (ODG), considera: "Mentre el G8 afirma en el seu comunicat final l'ambigu compromís de lluitar contra el canvi climàtic, buscant un nou acord de reducció d'emissions en el marc de Nacions Unides, aposta per seguir el model de creixement econòmic desaforat i insostenible." Per a la sòcia de l'SCI, els membres del G-8 es presenten com els qui trobaran una solució al problema del canvi climàtic, "i no són capaços ni d'establir fites quantitatives en la reducció d'emissions", afegeix.

Dins dels acords d'enguany trobem la "necessitat" de reprendre les negociacions de l'OMC per profunditzar en la liberalització i increment del comerç internacional, per a Fresnillo: "l'increment en el transport de mercaderies d'una banda a l'altra del planeta aposta per un lliure mercat mundial i és responsable de bona part de l'increment de gasos d'efecte hivernacle, i una de les causes del canvi climàtic, a més de suposar una

gran amenaça per la sobirania alimentària i la supervivència de milers de camperols, pescadors i petits productors darreu del món".

Contracimera i esperança

Com ja ve passant des de fa uns anys, del 2 al 7 de juny també s'ha celebrat un Cimera Alternativa, celebrada a Rostock. La trobada, oberta a tothom, buscava i proposava alternatives a la globalització, per tant no es quedava només en la queixa sistemàtica. A més, la contracimera, que es va iniciar amb una macromanifestació, va acollir diferents sessions per l'agricultura i l'ecologia; la migració; contra el militarisme, la guerra, etc.

La trobada va ser organitzada per un ampli ventall de l'esquerra altermundista alemanya i va néixer a partir de la Conferència de Rostock II. Va comptar amb la participació de milers de persones i amb el suport de canals alternatius de comunicació digital de tot el món. Paral·lelament, a altres indrets d'Europa hi va haver actes de protesta. Malgrat tot, a Catalunya, i concretament Barcelona, els actes de protesta van ser poc nombrosos, segons diferents activistes.

Foto: AP

Policia dispersant manifestants amb aigua, davant la tanca de seguretat

L'Escola de Cultura de Pau publica 'alerta 2007!'

comunicacio@sci-cat.org

Redacció SCI- Catalunya. L'escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma de Barcelona ha publicat recentment «Alerta 2007: informe sobre conflictes, drets humans i construcció de Pau». Aquest estudi sintetitza l'estat del món al finalitzar l'any 2006 a partir de diferents indicadors.

Per a portar a terme l'informe s'han utilitzat 30 indicadors, agrupats en nou grans apartats: conflictes armats, situació de tensió i disputes d'alt risc, processos de pau, rehabilitació postbèlica –acompanyament internacional–, crisis humanitàries, desarmament, drets humans i Dret Internacional Humanitari, desenvolupament i dimensió de gènere en la construcció de pau.

Segons Josep Maria Royo, investigador sobre conflictes armats del Programa de Conflictes i Construcció de Pau de l'Escola de Cultura de Pau (ECP) de la UAB i responsable de l'àrea de conflictes de l'informe «Alerta 2007»: "Pel que fa al tipus de metodologia utilitzada, no hi ha canvis respecte a anys anteriors". Ara bé, la comparació de les dades de forma anual dona al informe un caràcter d'alerta preventiva respecte algunes tendències generals o sobre la situació de determinats països.

L'anuari destaca que al llarg de l'any 2006 el número de conflictes armats es va mantenir a 21 i es va consolidar la tendència a la seva regionalització. L'atenció mediàtica es va centrar a l'Afganistan, Iraq, Palestina i el Líban, i en les tensions de Síria i Iran. Mentre, al continent africà les disputes en el Centre i la banya africana adquirien una

dimensió regional molt preocupant per l'extensió del conflicte armat de Darfur a República Centrafricana i el Xad i l'ofensiva d'Etiopia a Somàlia contra els Tribunals Islàmics.

A més, per a l'ECP, durant l'any 2006 s'ha posat de manifest una falta de recursos econòmics per atendre a les crisis humanitàries de les regions en conflicte, principalment a l'Àfrica. Aquestes emergències, han augmentat en dos punts (han passat de 43 a 45), la majoria en països de conflicte o post-conflicte. Destaca, també, el context internacional marcat per la poca voluntat política i les violacions del Dret Internacional Humanitari.

'Alerta 2007!', el 4rt informe de l'ECP, té institucions públiques i ONGs com a col·laboradors

Respecte els processos de pau, l'informe assenyalava una lleugera millora en les negociacions que s'estan portant a terme al continent africà, concretament a Uganda i Burundi, i dintre el continent asiàtic, també Nepal. Finalment, l'anuari denuncia l'actual carrera d'armament a escala internacional -que ja ha arribat a quotes comparables a les registrades durant la Guerra Freda-, així com els escassos avenços cap a l'assoliment dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni o la limitada atenció cap a la dimensió de gènere en tot allò relatiu a la construcció de pau.

Miles de Viviendas, ara sí, enderrocada

comunicacio@sci-cat.org

Redacció. Miles de viviendas ha sigut enderrocada per petició del seu propietari, el consistori Port 2000. L'enderrocament, concedit a l'empresa Alberich SL, va haver de ser suspès temporalment perquè violava les normatives de seguretat. Segons l'ens municipal, a la parcel·la de la casa okupada s'hi construirà vivenda social.

L'edifici va ser desokupat dimarts 12 de juny per segona vegada en un mes, i per evitar que els habitants de la vivenda tornessin a entrar es va iniciar l'enderrocament el mateix dia. Les condicions de seguretat sobre el treball van motivar la queixa de diversos veïns, els okupes desallotjats i el sindicat CGT, davant l'Administració Pública.

A última hora de dimarts, a les 20:30h, mentre les excavadores avançaven la seva feina a tord i a dret, alguns joves observaven impassibles. Un d'ells comentava nostàlgic que encara quedava la meitat de l'espina de la casa, un altre deia que l'ànima de Miles de Viviendas continuaria viva més enllà de l'enderrocament.

Inspecció de Treball va paraitzar dimecres 13 de juny l'enderroc de l'edifici situat al número 11 del passeig Joan de Borbó de Barcelona perquè "incomplia les mesures de seguretat i posava en perill els treballadors", com publicava el periòdic *Avui*, citant fonts de la Conselleria de Treball. Miles de viviendas acollia regularment activitats culturals i artístiques i era un punt de cultura alternativa a la ciutat, era seu també de la Universitat Pirata (UP).

L'enderrocament de la casa okupada coincideix amb l'aprovació i inici de l'execució del pla Urbanístic de la Barcelona, el famós "pla dels ascensors" que tant malestar ha causat entre una part dels veïns per les sospites que es tracti d'un pla especulatiu que no miri pel benestar del barri.

Segon Txus Pedrosa Gámez, membre de la Plataforma d'afectats en defensa de la Barceloneta (PADB): "les companyes i companys de Miles de Viviendas han jugat un paper imprescindible en el procés, donant-nos assessorament i formant part activa de la plataforma".

Pedrosa afirma: "Es pot pensar que fent fora del barri als companys de Miles la PADB quedarà debilitada i perdrà part dels seus membres, així com una font de recursos en sabers i força. Creiem que aquesta, així com el càstig a la lluita veïnal, és la motivació fonamental del desallotjament".

Segons Pedrosa, es tractava d'un edifici pendent de catalogació com a patrimoni urbanístic, amb més de 200 anys i era, a més, "un símbol de l'urbanisme català".

Laura Sancho

Vianants davant les restes d'edifici protegit per valles i guardes de seguretat

Grans cadenes de distribució? No, gràcies!

montanyes@noetmengiselmon.org

Xavi Montanyès. Tots els pobles del planeta, sense excepció, pateixen avui l'amenaça o els efectes d'un model corporatiu que vulnera el seu dret a la Sobirania Alimentària, l'amenaça de la distribució moderna alimentària (GDA).

Xarxes de la pagesia com la Vía Campesina, organitzacions ecologistes i plataformes de la societat qüestionen arreu del món les pràctiques empresarials actuals i denuncien les seves conseqüències. Un exemple és la Campanya Grans Cadenes de Distribució No Gràcies que ha endegat la Plataforma Rural, (www.supermercados-nogracias.org).

Conseqüències a molts nivells

La concentració i la racionalització de la distribució dels aliments ha estat un procés lent però continu. En els darrers trenta anys, empreses com Carrefour i Wall-Mart han acumulat quotes en el sector fins a esdevenir pràcticament úniques possibilitats de venda per a productors/es i consumidors/es.

Amb una política de compra a preus baixos, deslocalització de proveïdors, optimització dels processos econòmics,

control del consum i un poderós *lobby*, han aconseguit ésser els veritables senyors de l'agricultura i l'alimentació que decideixen què es produeix, qui ho produeix i, en definitiva què mengem.

La política de cercar els preus més baixos als proveïdors, ha portat aquestes empreses a ser de les primeres en practicar les deslocalitzacions, incrementen la pèrdua de biodiversitat i generen tones de residus. Els efectes de la seva demanda els pateixen avui pagesia de tot el món, ecosistemes agraris globalment i el conjunt dels pobles que hem de sufragar els costos externs d'aquest model.

La situació hegemònica en què es troben les GDA ha estat en detriment d'altres formes empresarials del sector. La pagesia ha perdut punts de venda directa o amb pocs intermediaris que li permetien participar en el procés. Les indústries locals han perdut punts de demanda i han desaparegut. El conjunt de la societat ha vist com desapareixien llocs de feina i espais de trobada.

Tot i que aquestes corporacions s'esforcen per construir una imatge en positiu per augmentar les seves vendes finançant actes públics o incloent productes del Comerç Just i l'agricultura ecològica, el cert és que els pobles d'arreu del món pateixen transformacions socials que limiten la seva llibertat i posen en perill el seu dret a l'alimentació.

17 d'abril, Dia internacional de lluita pagesa, presentació de la campanya a Madrid

REFLEXIÓ

El Líban: Guerra civil o ingirència?

projectes@sci-cat.org

Francesco Volpicella. Els últims esdeveniments del camp de refugiats de Nahr al Bared a prop de Trípoli porten a la visualització mediàtica d'un Líban inestable caigut en el caos per obra d'unes milícies palestines, cèl·lules dorments organitzades de forma improvisada sota el nom de Fatah el Islam. Aquesta anàlisi –compartida pels principals mitjans de comunicació– recull segurament part d'una veritat, però què només computa les baixes sense descriure els actors regionals i les forces internes i externes. La única informació clara que rep el públic és que una facció palestina de recent creació ha entrat en col·lisió amb l'exèrcit libanès; a partir d'aquí, la confusió.

La realitat és ben distinta, i com a qualsevol procés polític vinculat a una inestabilitat crònica es podrà analitzar amb el temps, amb la veritat dels guanyadors i les anècdotes dels que no han merescut un lloc en els llibres de història. Es precis analitzar els actors que componen l'actual esclat de violència al nord del Líban com pretext per una visió més amplia del Pròxim Orient, per això no podem oblidar el fet que persisteix una realitat vexatoria que sacrifica militar, política i mediàticament els interessos nacionals, socials i econòmics de la població palestina en favor del paradigma racista i privilegiat que connota l'estat d'Israel amb totes les repercussions en els països àrabs de la zona.

Una comunitat internacional que sentència el poble iraquità a deu anys d'embarg i privacions, que és capaç de condemnar Síria i obligar-la a retirar les seves tropes del territori libanès, que considera

Hezbollah com a milícia terrorista, hauria de ser coherent. Coherent i també conseqüent i obligar a Israel a complir les més de 60 resolucions de Nacions Unides que des del seu naixement com estat li recorden l'existència dels drets humans, i li demanen que acabi amb la seva política expansionista i el seu programa d'armament nuclear.

Per a poder comprendre el joc de forces que caracteritza actualment el Pròxim Orient, descriurem les arrels Fatah el Islam –moviment que ha copsat els diferents espais informatius d'aquestes setmanes– i la seva actuació contextualitzada dins del panorama nacional i també regional.

El grup islamista Fatah el Islam és fruit d'una escissió dins de Fatah al Intifada, prosirrà, que ja s'havia separat el 1983 del moviment palestí Al-Fatah. Fatah el Islam va consolidar-se al camp de Nahr al Bared, al Nord del Líban, durant el novembre de 2006 .

Fatah al Intifada es distingia per una dimensió política que aglutinava les parts

Exèrcit libanès a l'entrada de Nahr al Bared, juny 2007

Beatriz Martínez, 2004

Tulkarem, ruïnes de la Muqata, seu de l'ANP en la ciutat, destruïda durant l'invasió israeliana de l'abril 2002, anomenada Escut Defensiu

desil·lusionades amb l'OAP (Organització per l'Alliberament de la Palestina) per la gestió dels membres de Fatah de la guerra civil i del conflicte permanent amb l'estat d'Israel. Abu Musa, líder de Fatah al Intifada, era conegut per les seves tendències socialistes, considerava la guerra civil libanesa no com un conflicte sectari, sinó com a una guerra de classe.

Contemporàniament, Síria va proveir Fatah el Intifada amb mitjans per a atacar militarment les forces fidels a Yasser Arafat, al contrari d'altres grups crítics d'esquerra que van optar per no entrar en un conflicte interpalestí, encara que contraris a la política de Fatah. Fatah el Intifada va caure breument sota el control de l'exercit sirià i es va configurar com element més de l'hegemonia i influència sirià al Líban. Durant la guerra dels camps (1985-88), Fatah el Intifada seguirà el bloc sirià durant l'enfrontament entre milícies palestines, recolzades pels xiies Hezbollah, i milícies libaneses, que comptaven amb el suport dels també xiies d'Amal.

A la llum del que s'ha descrit, els esdeveniments dels últims dies no es

poden considerar com un problema palestí, tal i com la invasió israeliana del Sud del Líban no era solament un atac als Hezbollah. A més, és important afegir que Fatah el Islam és un moviment integrat tant per palestins com per milicians libanesos i estrangers, element que el diferencia de Fatah el Intifada, concebut com grup palestí en l'exili. Les accions militars corresponen bàsicament a una continua ingerència externa en el territori libanès on s'utilitza i instrumentalitza la bandera i la sang palestina per interessos estratègics.

Tant la guerra civil libanesa com la interpalestina tenien i encara tenen una relació molt forta amb l'ocupació militar israeliana a Palestina i als altres països àrabs, així com amb el control geopolític a la zona. Durant la segona meitat del segle passat, al Pròxim Orient s'ha estabilitzat la presència d'Aràbia Saudí, amb un consolidat règim filoamericà. També d'Egipte, que pateix greus enfrontaments socials per la renovació de la seva classe política i dels mecanismes de consens i també per una obertura laica. Així mateix, s'ha assistit a l'ocupació i col·lapse de l'Iraq i a l'emfebliment de Síria –ha cedit part del seu control sobre el Líban per les pressions de la comunitat internacional–, deixant pas al creixement d'Iran com potència político-militar. Ha nascut i prospera l'estat d'Israel, residu anacrònic i vetust del colonialisme europeu de la primera meitat del s. XX.

L'ocupació israeliana avança aplicant el principi de la segregació i de l'opressió com raó d'estat i forma de maquiavelisme polític (el pla de la Gran Jerusalem, el Mur de l'Apartheid, procediments d'arrest il·legals, violació continuada dels drets humans, etc.); però és interessant recordar que tant els maronites i falangistes

del Líban, com el Saddam iraquetà, el règim sirian i el govern de Iran van utilitzar i segueixen proposant una retòrica filopalestina de conveniència que no correspon a la realitat.

Recordem també, com el nasserisme i la curta vida de la República Àrab Unida, encara que amb un caire anti-colonial, van ser utilitzades tant per Egipte contra la pressió de l'Àrabia Saudita com per Síria per tal de tenir una influència més gran en els afers polítics del Líban.

Partint d'això es pot arribar a una conclusió. El moviment d'alliberament nacional àrab al Pròxim Orient, que es refugiava sota el paraigua de l'esquerra laica o del nacionalisme, ha deixat espai a un islamisme militant transfronterer. El paradigma precedent de lluita anti-colonial i alliberament no només nacional, si no també social i cultural, s'ha substituït per un patró anti-occidental molt més reductiu i permeable a la manipulació d'interessos econòmics i estratègics nacionals.

Amb aquest panorama com a teló de fons, el poble palestí es troba obligat a ser la peça d'un joc que suma zero. Suma zero perquè els i les palestines són els principals afectats pels bombardeigs de l'exercit libanès i són privats definitivament del poc que queda de la seva terra, sense que se'ls hi doni la importància donada a altres poblacions.

Actualment l'estat d'Israel acaba de posar en marxa un pla aprovat durant el 2005 per Sharon i que preveu la construcció d'una xarxa de trens i ferrocarrils amb l'objectiu d'incorporar definitivament Jerusalem i l'àrea metropolitana corresponent dins d'Israel annexant de facto la ciutat i les colònies més importants.

L'últim tren s'ha parat en l'última andana, i
ningú
salva a les roses. Cap coloma posa en una dona
de paraules.
El temps s'ha acabat. El poema no pot més que
l'escuma.
No faces cas als nostres trens, amor, no esperes
a ningú entre la gentada.
L'últim tren s'ha parat en l'última andana, i
ningú
pot retornar als narcisos ressaquers en els
espills de la penombra.
¿On deixaré la meua última descripció del cos
que en mi habita?
Tot s'ha acabat. ¿On està el que s'ha acabat?
¿On buidaré el país que en mi habita?
No faces cas als nostres trens, amor, les
últimes colomes han volat, han volat,
i l'últim tren s'ha parat en l'última andana... i no
hi ha ningú.

Mahmud Darwish

Gemma Cots, 2005

Hebron, els estudiants protesten contra el bloqueig militar de la ciutat vella ocupada per l'exèrcit israelià.

Això es tradueix en obstacles per obtenir documents de residència o per poder tornar a entrar al país des de l'exterior i també en una política d'aïllament dels camps de refugiats. La Constitució de 1990 impedeix que els palestins puguin obtenir la ciutadania libanesa. A la vegada, marca restriccions en el tipus d'empresa per a la què poden treballar, fet que explica les altes taxes d'atur (un 80%) i de pobresa (64%). Tampoc existeix igualtat en l'àmbit educatiu i laboral, no es concedeixen als refugiats palestins els mateixos drets polítics, de propietat o circulació.

SCI- Catalunya al Líban

SCI-Catalunya i Ajial (Centre de comunicació social) estan elaborant un projecte que pretén apropar els joves refugiats palestins i libanesos per promoure i reforçar la cultura de pau, això permet plantejar un pas endavant en la desactivació d'una tensió persistent els darrers 50 anys.

Per aconseguir-ho es planteja una estratègia en tres direccions: possibilitar espais de trobada mitjançant experiències de voluntariat conjunt, oferir formació en cultura de pau i prevenció de la violència i apropar els joves a les tasques de reconstrucció als municipis més danyats del sud del Líban.

En general, en el context de la diàspora palestina, la societat libanesa ha considerat als immigrants palestins causants de la guerra civil del país. També els responsabilitzen de la ocupació israeliana, encara vigent, del sud del país (granges de Cheba).

**CURS D'INTRODUCCIÓ
A LA COOPERACIÓ
INTERNACIONAL**

Del 25 al 29 de setembre de 2007

2a EDICIÓ

Servel Civil Internacional-Catalunya

C/ Carne 95, baixos 08001 Barcelona
INSCRIPCIÓ: comunicacio@sci-cat.org
Preu: 20 euros.

FEINEJANT

Menys pot ser més

pia_codina@yahoo.es

Pia Codina. El cargol és lent, es pren les coses amb calma i no s'estressa. Sap quan cal moure's i quan cal parar, controla el difícil espai entre el poc i el massa. Aquest animaló és el símbol del decreixement. El decreixement és un moviment, filosofia, corrent ideològica... que ens convida a frenar el desenvolupament, a anar més lents, com fa el cargolet. Es pot anar més contracorrent?

Avui que tot va a la velocitat de la llum, on els encàrrecs es fan avui per demà, hi ha una gent que alcen la veu per demanar una parada o si més no un alentiment. Serge Latouche ens diu: "És el símbol de la lentitud i per això també de l'slow food. [...] el cargol creix fins a un cert punt i després decreix."

Latouche és un dels portaveus del Decreixement. Aquest professor universitari ha redactat llibres sobre desenvolupament i les relacions entre el nord i el sud, fruit de les seves nombroses estades a l'Àfrica. Proposa una alternativa al model econòmic actual, basat en el desenvolupament ja no com a mitjà sinó com a fi. El model actual creu que el desenvolupament pot ser il·limitat, etern. Citant l'economista Nicolàs Georgescu-Roegen ens diu que "el creixement exponencial il·limitat, condició del desenvolupament, no és sostenible".

No falten exemples de la insostenibilitat del sistema. El canvi climàtic que ara apareix tothora als titulars (com si ara haguéssim descobert la sopa d'all) n'és un. Una altre el podríem trobar mirant-

nos a nosaltres mateixos. La obesitat sembla ser la plaga del Primer Món, mentre la resta del món pateix precisament del contrari, la fam. Uns massa i els altres massa poc.

El nostre imaginari està absolutament lligat a la idea del creixement i desenvolupament materials com a mitjà d'obtenció de la felicitat. No és aquesta la base de la publicitat? Els anuncis ens bombardegen contínuament amb missatges on se'ns ven que comprant això o allò serem més atractius, sans, poderosos, envejats... feliços, en definitiva. Un xampú de la marxa X ens farà lligar més, mentre que un cotxe ens farà més lliures. Consumir per ser. Es clar que la publicitat no és completament efectiva, però els valors que promou poc a poc van calant.

El decreixement aposta per fer un pensament i plantejar-nos si volem seguir per aquest camí. Però no és l'única veu que proposa un canvi. Moviments com Slow Food o obres com "Simplicidad Radical" de Jim Merkel tracen altres camins cap a estils de vida més senzills. En català tenim una web sobre el decreixement (www.decreixement.net), per aquells que vulgueu saber-ne més.

MAPA MUNDI

Sri Lanka, l'evolució d'un país dos anys després del Tsunami

lucia_bs@yahoo.es

Lucia Burbano. El sisme submarí succeït a l'Oceà Índic el 26 de desembre de 2006 va tenir una magnitud de 9 graus a l'escala de Richter i va devastar regions senceres de la illa de Phuket, Tailàndia, Aceh (Indonèsia), Burma, illes Maldives, Malàsia, Sri Lanka, Índia, Bangla Desh, Sumatra i en menor mesura, zones de l'Àfrica oriental. Les xifres totals, encara que varien depenent de la font consultada, indiquen que van haver-hi un total aproximat de 174.729 morts, 49.956 desapareguts, 1.704.795 desplaçats i 507.496 persones que es van quedar sense llar.

I Sri Lanka, què?

Des d'aquí volem fer un cop d'ull al segon país que es va veure més afectat, l'illa de Sri Lanka, que a més pateix una guerra civil des de fa més de 20 anys. Aquestes tensions internes han provocat una manca d'enteniment entre les dues ètnies en guerra, la majoria cingalesa i la minoria tamil, en el repartiment de l'ajut internacional i en matèries de cooperació.

Un país sota l'ombra de la guerra civil

Si hem de dibuixar un perfil que defineixi la tropical illa de Sri Lanka és necessari esmentar el conflicte armat que els seus habitants pateixen des de 1983. Els problemes van començar a partir de la independència del país, antiga colònia britànica, el 1948, quan la minoria tamil procedent de l'Índia i que portava anys a la illa va veure com la llengua va deixar de ser cooficial i la religió budista es va imposar com a creença a tot el país.

Sota aquest clima de tensions es va crear, al 1970, el moviment armat dels Tigres per a l'Alliberament Tàmil (LTTE), que reclamaven, entre d'altres qüestions, la

creació d'un Estat independent (Tamil Eelam) al nord-est de la illa.

La crisi social patida per la manca de la col·laboració entre el govern de Sri Lanka i el grup armat va esclatar en una guerra civil l'any 1983 que va suposar l'emigració d'uns 200.000 tàmils i on han mort 65.000 persones. Des de llavors, diferents iniciatives s'han portat a terme per aconseguir el reconeixement d'algunes reivindicacions de la LTTE i arribar així a la coexistència de les dues ètnies, malgrat que la situació actual és, teòricament, d'alto-el-foc, els atacs i atemptats formen part del dia a dia.

Efectes: el repartiment de l'ajut humanitari?

La magnitud del desastre va obligar a la Creu Roja i la Mitja Lluna a portar a terme el major desplegament de recursos de la seva història, enviant a Sri Lanka voluntaris de 10 països per coordinar les quatre tones de material internacional que s'anava rebent. El projecte té previst una durada de sis anys, fins el 2010, que és per quan s'espera haver aconseguit un enfortiment de la societat i haver contribuït a més, a un enriquiment de la població a tots els nivells. En total, les donacions rebudes al país asiàtic van ser de 1.424 milions de dòlars.

L'ACNUR, amb l'ajuda de cent ONGs va construir, per exemple, 58.000 albergs per acollir els refugiats. Tant l'Agència Catalana per a la Cooperació com l'Agència Espanyola han dissenyat plans bianuals per actuar tant des dels respectius governs com per anunciar subvencions per a les ONGs que presentin un pla de cooperació sobre el terreny. La Generalitat, per exemple, va destinar en un primer moment un 85% del pressupost del 2005 per a ajuts humanitaris d'emergència a les zones afectades.

Tota aquesta ajuda però, no va ser

La comunitat de pescadors va ser una de les més afectades

adequadament distribuïda. La directora del Centre Nacional d'Operacions de Sri Lanka, Tara de Mel, va haver de dimitir al febrer, acusada per polítics i humanitaris de no haver realitzat el repartiment

adequat sis setmanes després del tsunami, on el 70% del afectats encara no havia rebut cap dels ajuts destinats.

Acusacions de corrupció en el repartiment dels diners destinats a les víctimes van aparèixer i van posar en dubte les intencions dels intermediaris que hi participaven en el repartiment. Intermón Oxfam va denunciar, un any després del tsunami, la lentitud experimentada en la construcció de vivendes per culpa de la burocràcia, on els grups més vulnerables encara vivien en llars temporals

i, per tant, de forma precària.

La cruesa del conflicte al país també va dificultar l'accés de les ONGs, tal i com va denunciar Acció contra la Fam durant el primer aniversari de la catàstrofe. Inicialment, els dos bàndols van acordar una treva com a símbol de solidaritat entre les dues ètnies, però tot i així, els problemes en el repartiments dels ajuts provocats per la mala gestió burocràtica va servir d'excusa per reprendre els atacs. ONGs com Acció contra la Fam, Arquitectes d'Urgència i Càritas Sri Lanka s'han vist obligats a abandonar el país a causa de la inseguretat que ha provocat la mort d'alguns dels seus cooperants.

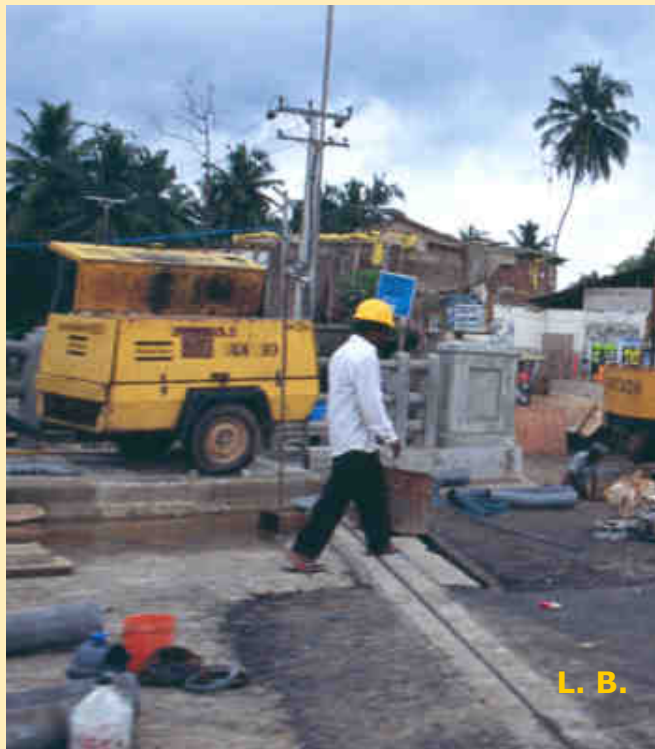
Situació actual

Tot i les dificultats, la fase de reconstrucció i restabliment de les estructures continua progressant. Com informa la Creu Roja de Sri Lanka, aquest 2007 s'han acabat d'edificar 498 vivendes, una escola i biblioteca a diferents províncies del país amb donacions de Creu Roja del Japó, Bèlgica, Alemanya, Irlanda i l'IFRC. Encara hi ha previst construir molt més. Les estructures sanitàries també van progressant i es preveu la fi d'un Centre de Gestió de Desastres pel 2008.

La situació, però dista de ser idònia i obliga a les ONGs a treballar en unes condicions de vulnerabilitat que també pateixen els habitants d'una illa que somia en arribar a una pau definitiva.

Imatge presa el gener de 2007 d'una edificació a la ciutat de Galle, al sud del país, on hi van morir 3.724 persones

La mala gestió inicial dels recursos durant la catàstrofe fa que encara hi hagi zones en construcció

Enduriment del conflicte

Redacció. Sri Lanka es troba en situació de deteriorament, segons l'informe del mes de juny de l'Escola de Cultura de Pau. El LTTE afirma que no negociarà amb el Govern mentre segueixin les operacions militars. Tot això es dona poc després de que l'Executiu demanés la revisió del acord d'alto-el- foc , firmat el 2002.

L'organització Internacional Crisis Group (ICG) adverteix en el seu darrer informe, la necessitat d'integrar a la comunitat musulmana del país dintre les conversacions de pau. El seu aïllament polític podria alimentar la frustració de les capes més joves, fet que comportaria una potèncial amenaça per a fer escoltar la seva veu i una progressiva aproximació a versions més radicals de l'Íslam.

CULTURA SOCIAL

Dirks: “La societat ha perdut el seu rumb i nosaltres som un vaixell de bojos”

laiamaldonadov@gmail.com

Laia Maldonado. Aquest vaixell és com la Humanitat, ningú pot controlar-la. August Dirks és el capità del Vaixell dels Bojos (Ship of fools), un vaixell-teatre, vaixell-circ, vaixell-casa, vaixell-cosmos, és la Babilònia flotant. Bufons d'Holanda, Zimbawe, Xile, País Valencià, Andorra i Itàlia estan recorrent durant els últims mesos les costes mediterrànies mostrant el seu espectacle Els contes de Canterbury versió El Vaixell dels Bojos. Al mes de juny ha passat unes setmanes al port de Barcelona.

El bufó és l'únic que pot dir la veritat

El projecte que du a terme la tripulació del Vaixell dels Bojos utilitza el llenguatge de la “Comèdia dell'Arte” per parlar-nos de temes contemporanis: el canvi climàtic, el poder dels mitjans de comunicació o bé el consumisme desfermat. Tetrabriks i llençols vells es converteixen en vestuari i atrezzo, música en directe i la utilització del colorit vaixell i part del port com a escenari, aquests trobadors contemporanis busquen altres dimensions de la comunicació humana, principalment a través de l'humor.

Gasta diners i sigues feliç

Els Contes de Canterbury, és una obra escrita al segle XIV, que els bojos han adaptat al nostre temps. Així doncs, a través de quatre dels contes de l'obra original, ens expliquen històries que espatarren de riure sobre l'avarícia o el poder.

Barcelona és un paradís per a turistes, com un parc d'atraccions

Aquesta és una de les impressions que Dirks ha tingut de Barcelona durant el mes i mig en què han estat a la ciutat.

El vaixell navegant a la deriva, juny 2007

“Tot i que en el passat ja havíem vingut, però sense tenir permisos, havíem fet festes dins del vaixell amb cents de persones. Aquesta vegada ens ha costat però hem aconseguit els permisos necessaris”, comenta el capità del vaixell anomenat Azart.

No només hi ha els Contes de Canterbury, “Viaje a Nagarronia” és un documental que explica les vivències d'aquests bojos en l'experiència vital de trobar Nagarronia, el país de la fantasia. I és que com diu el senyor Dirks: “La societat ha perdut el rumb i nosaltres som un vaixell de bojos”.

Manifest del vaixell Azart

El Vaixell dels Bojos és una visió carnavalesca de la vida, imatge universal de la humanitat a la deriva. Aquesta imatge va ser immortalitzada per artistes com Jeronimo Bosco i Alberto Durero. Des de

1994, aquesta tradició mil·lenària es encarnada per Azart, un antic vaixell d'alta mar transformat en teatre medieval popular, presentant un teatre còmic que s'adapta al idioma i idiosincràsia del lloc que visita. Una tribuna per a 300 persones s'arma al moll de l'indret visitant. La tripulació pot acceptar aliments, begudes, regals o dibuixos infantils per part dels visitants.

Azart és un col·lectiu d'artistes, actors, dissenyadors, músics i tècnics, peregrins de l'art que busquen altres formes d'explorar la comunicació humana i que fan el seu viatge pel món en forma de processó festiva. Però fa segles, Azart va ser un ambaixador subcultural d'Amsterdam que es va formar en les tradicions marítimes de la ciutat i que seguia les antigues rutes mercantils de les Índies. Anys després, el vaixell dels bojos ha seguit la seva estela, aquesta vegada per promoure intercanvis culturals, així com la cooperació artística entre tots els continents del món.

Els bojos en un dels seus espectacles a un port d'arreu del món

August Dirks, capità del Vaixell dels Bojos

OPINIÓ SOCI

25 anys de SCI Catalunya : un moment per fer un balanç?

ingrid_danckaerts@yahoo.co.uk

Ingrid Dankaerts. Ara fa 5 anys que visc a Catalunya. Com que els últims 15 anys he estat vinculada a l'SCI d'una o altra manera, l'SCI era el meu punt de referència quan vaig arribar aquí. M'instal·lava en un altre país, però també estava com a casa perquè hi havia l'SCI. Això segur que m'ha ajudat molt a trobar el meu lloc aquí. Seguint l'SCI des de la distància, perquè no visc a Barcelona i el món actiu de l'SCI a Catalunya és poc escampat per la resta del territori, he observat molts canvis en l'associació.

En els últims 5 anys he vist un SCI buscant el seu lloc en la societat catalana d'avui dia, intentant donar respostes als reptes socials d'un món cada dia més complex i confús. Són sorprenents els canvis que ha viscut la societat catalana després de Franco i s'ha de dir que les coses que s'han realitzat en 30 anys són moltes. Mentrestant el món també ha conegut canvis profunds: la caiguda del mur, la globalització neoliberal, etc. Més que mai els moviments socials s'han de preguntar quin es el seu paper en aquesta realitat. També l'SCI Catalunya ha de passar per aquest procés.

L'altre dia un amic em mostrava una guia de camps de treball de la Generalitat del 1984. L'SCI era la protagonista i la pionera. Avui dia l'SCI és un dels molts actors en el camp d'intercanvis culturals. Hi ha competència i això ens fa pensar. Potser hauríem d'explicar millor la diferència entre els nostres camps i els

altres? Hi ha diferències? Pot ser hem de buscar altres maneres de treballar? Hem de deixar els camps de treball? Entrar en aquest debat es molt delicat perquè qualsevol soci de l'SCI està convençut del valor del camp de treball. Per a tots nosaltres, que hem dedicat una part de la nostra vida a l'SCI, el camp de treball és el punt de partida. Ens ha aportat unes experiències (començant pel camp de treball) que han canviat la nostra vida. Canviar una societat comença per viure unes experiències personals i trobar un lloc per compartir aquestes experiències, per tal de reflexionar sobre el món dins del qual estem vivint.

En els últims anys l'SCI Catalunya s'està movent en una nova àrea de treball, la de la cooperació al desenvolupament. La iniciació d'alguns projectes de cooperació obre noves perspectives per a l'SCI i ofereix possibilitats per realitzar la missió de l'SCI més enllà dels camps de treball. Els projectes de cooperació poden enfortir els vincles amb les branques i contraparts de l'SCI en altres parts del món. Fer projectes junts ens dóna un espai per a reflexionar conjuntament, per buscar solucions entre tots, per combatre les injustícies socials i per promoure la pau. Els projectes de cooperació per mi també ajuden a justificar l'existència de l'SCI. Perquè per a l'SCI la solidaritat i la comprensió entre els diferents pobles sempre ha estat al centre de la seva existència. La vinculació entre el local i el global forma la base de la nostra acció i de la nostra organització.

Hugo Manzano Ortiz, hmohosh@hotmail.com

Per això formem part d'una associació internacional amb una oficina internacional, amb una assemblea general internacional que té lloc cada any, etc.

En aquests 5 anys que estic aquí he vist un SCI Catalunya en transformació,

buscant noves respostes per als reptes de la societat actual. Una cosa m'ha quedat molt clara: El Servei Civil Internacional a Catalunya té un lloc entre els moviments socials que busquen alternatives al model neoliberal vigent, que intenten construir una democràcia basada en la participació de tothom i que intenten contribuir a un canvi social per un món millor.

Pels que estem dins de l'SCI sempre ha estat clar que estem lluitant per un món millor d'una manera activa, però no sempre això es veu des de fora. Amb els projectes dels últims anys (projectes de cooperació, vaqueries, intercanvis,..) ens hem fet una mica més visibles, però encara ho podem fer millor.

El procés de planificació estratègica previst per enguany ens ajudarà a reflexionar: Quin lloc ocupem dins de la societat? Com fer més visible la nostra feina? Com aprofundir els temes que estem treballant? Com enfortir la base de socis i voluntaris i al mateix temps fer la feina d'una manera professional?

El pla estratègic no resoldrà totes les preguntes i inquietuds que tenim però oferirà una possibilitat per a definir el futur de la nostra associació junts. Informa-te'n i participa!

**Tu també pots
participar: a
travès d'un grup
de treball o
FEN-TE'N SOCI,
busca les teves
raons!**

